

приведа единъ примѣръ за дѣдо Тричко и за слугата му Маринъ. Ще ме извините, ако има нѣкой между васъ на име Тричко или Маринъ. Цѣли 20 години прѣкаралъ Маринъ при дѣдо Тричко, но дѣдото билъ много скържавъ, та постоянно използвалъ Марина. Най-пъсле Маринъ започва да краде. Дѣдо Тричко билъ земледѣлецъ и затова Маринъ днесъ взима една крина жито отъ него, утрѣ друга и по този начинъ незабѣлѣзано си пооткрадвалъ по нѣщо. И дѣдо Тричко обиралъ Марина, като го използвалъ, но и Маринъ го обиралъ. Обаче единъ день Маринъ си купилъ едно Евангелие и започва да чете. Тѣй като челъ, казва си най-послѣ: лошо направихъ азъ, тѣй не се живѣе. Единъ день той отива при дѣдо Тричко и му казва: „Слушай, дѣдо Тричко, много злѣ постѣпихъ азъ по отношение тебе. Не трѣбваше така да направя. Азъ отъ извѣстно врѣме взехъ да те обирамъ: днесъ си пооткрадна жито отъ хамбара ти, утрѣ друго нѣщо, но така не се живѣе. Това не е животъ. Азъ трѣгнахъ вече въ новъ пѣтъ, не искамъ да живѣя по старому! Дѣдо Тричко му казва: „Е, синко, и ти не направи добръ, но и азъ знаешъ ли колко те изядохъ? Я вземи да прочетешъ, колко врѣме си служилъ, колко ти се пада и колко си получилъ“. Изважда кесията си и му заплаща всичко, като му казва: „За въ бѣдаще ще ми станешъ синъ, ще бѣдешъ мой храненикъ“.

Такъвъ дѣдо Тричко и такъвъ Маринъ трѣбватъ на свѣта. Това сж идеали. Азъ бихъ желалъ за въ бѣдаще въ България да има такива дѣдо Тричковици и Мариновци.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 21 февруари, 1926 г. въ гр. София.